

staa, at Andre heller ikke have opfattet det som et Tilfald om at vise Smødekønnen.

Adressen gaar dernæst i sit andet Punktum over til at omtale den ordinære Finantslov. Jeg skjønner her ikke Andet end, at Adressen med al ønskelig Oprigtighed udtaler, at Banffeligheden med Hensyn til Finantsloven netop er Forholdet mellem Folkethinget og Ministeriet. Det staaar der med tydelige Ord, og alle tidligere Paastande om, at det har været finantsielle eller saglige Grunde, der have skabt Banffelighederne, ere dermed bragte helt ud af Verden. Det tilføies dernæst, at Banffelighederne ere voxede ved offentlig Udtalelser, der ere fremkomne, og som paa den ene Side har ophidset Fanatismen og paa den anden Side fremkaldt almindelig Harm og Forargelse. Jeg tilstaaar, at denne Udtalelse lyder for mig en lille Smule ironisk i de ni Herrer Forslagsstilleres Mund. Man pleier jo sjældent at tale om Strikke i hængt Mands Hus, og jeg forstaaar ikke, hvorledes dette kan siges, naar der blandt de ærede Forslagsstillere findes Mænd, hvis offentlige Udtalelser jo have været dem, der væsentlig have bidraget til at give Anledning til Strikken, og naar der blandt de ærede ni Forslagsstillere findes saa mange Mænd, om hvem det ganske vist kan siges, at der af Hensyn til deres Stilling som Eiere og Ledere af de forskjellige Organer Intet kan komme frem undtagen med deres Samtykke, og naar der ogsaa i disse Organer just saa ofte er fremkommet Udtalelser, der netop have bidraget til paa den ene Side at ophidse Fanatismen og paa den anden Side at fremkalde Harm og Forargelse. Naar dernæst Adressen udtaler, at Landsthingets Forkastelse af den midlertidige Finantslov har affaaaret den befindigere Overveielse af Uoverensstemmelserne, hvortil der fremfor Alt kræves Tid og Ro, saa ser jeg ikke uden Forbauselse paa denne Sætning. Landsthinget har, saa vidt jeg veed, med Befindighed, med Ro og med Arbeidsomhedens Hirtighed taget fat paa Finantsloven. Det høie Folkething derimod, hvis Hovedopgave det i dette Aar som i de tidligere Aar jo har været at staa Lovforslag ihjel, at forkaste Lovforslag uden en Gang at underkaste dem nogen Prøvelse, og som er gaaet paa i denne Retning virkelig med Ubønhæng og Lovemod, bliver nu pludselig her fremstillet som et uskyldigt, lille, sølle nervøst Lam, der gaar fra Koncepterne ved den Omstændighed, at det høie Landsthing efter 4 Gange at have forhandlet den midlertidige Lov kommer til den Erkjendelse, at efter den Stilling, som Folkethinget har taget til denne Sag, er det umuligt at

komme til Enighed. Naar Adressen udtaler, at der behøves Tid og Ro til at fjerne de Uoverensstemmelser, der findes paa Finantsloven, da kan jeg ikke se Andet, end at det havde været heldigt, om det høie Thing og særlig dets Finantsudvalg havde sørget for ved en hurtigere Behandling af Finantsloven at sikkre, at der i Marts Maaned kunde være et længere Tidsrum til den sidste Forhandling, og jeg ser endnu mindre nogen Grund til at forstyrre den Ro, hvormed disse Sager forhandles, ved nu pludselig at kaste en politisk Bombe ind i Forhandlingen.

Det tredie Stykke i Adressen udtaler, at Forholdenes Magt bærer hen til Finantsaarets Udløb uden nogen lovmæssig Bevilning. Jeg antager nu, at dette „uden nogen lovmæssig Bevilning“ bethyder uden nogen regulær Finantslov, det vilde have været forreftere. Men dette Udtryk om „Forholdenes Magt“ er et af disse ubestemte Udtryk, som saa deilig kunne bruges til Paaskud. Da Englenderne kom her i 1801 og 1807, da vi fik Begivenhederne i 1848 og 64, da var det Forholdenes Magt; da Krigen kom mellem Preussen og Østerrig; og mellem Preussen og Frankrig, og da Alexandrias Bombardement fandt Sted, da skyldtes disse Begivenheder Forholdenes Magt. Der gives ikke nogen større Krig imellem Staterne eller nogen større Stridighed indenfor Nationerne, uden at Forholdenes Magt altid har været benyttet som Paaskud og Undskyldning. Men Forholdenes Magt i dette konkrete foreliggende Tilfælde er, efter min Opfattelse, Folkethingsskiftallets Villie. Det er deri, Spiren er lagt til den Strid, som nu føres, det er derved, at den har faaet Bægt, og det er deraf, at det nu i Dieblilket er afhængigt, om vi skulle gaa i Retning af Uoverenskomst, saaledes som det syntes ligesom at blive antydet af det ærede Medlem, der i Dag fremtraadte som Ordfører, og i saa Tilfælde spinder jo enhver Fare for, at vi ikke skulde faae nogen Finantslov, enhver Fare for, at der skulde opstaa nogen Konflikt. Det er af denne Folkethingets Flertals Villie, at det afhænger, om vi skulle komme ind i den Retning, eller vi skulle bæres ind i de fordærvelige Kamppe, som omtales her i Adressen. Derfor, mine Herrer, vilde jeg have fundet det langt mere naturligt, om Adressens ærede Indbringere, i Stedet for her at rette et alvorligt Ord opad til Hans Majestæt Kongen, havde rettet et alvorligt Ord til deres Meningsfæller her i Thinget og havde sagt til dem rent ud, at Fortsættelsen af den Politik, som de ere begyndte paa, og dens Overførelse paa Finantsloven vil lede til fordærvelige Konsekventser og